

nok kan tænke paa at se at afhjælpe Trangen til Opholdssteder for saadanne syge. Jeg forstaar saare vel denne humane Tankegang. Men jeg tror rigtignok ikke, Lovforslaget er gaaet den heldigste Vej til at løse det foreliggende Spørgsmaal og afhjælpe den Trang, som er til Stede. Hvis vi vedtage dette Lovforslag, vil det væsentlig blive en Papirlov. Det vil gaa med Lovforslagets Bestemmelser, i hvert Fald i den nærmeste Fremtid, som det er gaaet med Tuberkuloselovens Bestemmelser om Tuberkulosehjem. Saa vidt jeg ved, findes der ikke et eneste Tuberkulosehjem, som er oprettet i Henhold til Lovens Bestemmelser.

Forudsætningen for, at denne Lov kan komme til at virke, er nemlig den, at der oprettes Hjem overensstemmende med Lovforslagets § 1, hvori det findes omtalt, at Staten kan anerkende Plejehjem og Sygehusafdelinger, og § 2, hvor det hedder, at Justitsministeren kan give saadanne Plejehjem eller Sygehusafdelinger Anerkendelse, som tilfredsstille de Fordringer, Loven stiller. Men vi have slet ikke disse Hjem. Det første, der maa ske, er i Virkeligheden, at der oprettes saadanne Hjem, og indtil det sker, tror jeg, at jeg har Ret i at sige, at Loven bliver en Papirlov. Jeg tror i Virkeligheden, det varer længe, inden denne Lov vil faa nogen praktisk Betydning, hvis vi blive staaende derved. Som den ærede Ordfører udtalte før, maa det være Kommunalbestyrelserne, der bringe denne Sag til Udførelse ved at oprette disse Hjem, altsaa i Købstæderne Byraadet, i Amterne Amtsrådet, i København Magistraten. Det er jo dem, der hidtil i det hele taget have ordnet vort Sygehusvæsen. Staten har ikke oprettet Sygehuse i almindelig Forstand. Den har oprettet den store Lærestalt, vi snart skulle tage i Brug derude paa Fælleden, men ud over dette og Sindssygehuset har Staten ikke taget sig af Sygebehandling, det har været en kommunal Sag hidtil, og jeg ser ikke rettere, end at den lille Del, som Forslaget tager Sigte paa, meget vel kan hæftes til den bestaaende Ordning. Det naturlige vilde i Virkeligheden være, at man, jeg vil ikke sige ved hvert Sygehus, men i de større Købstæder og Amterne, indrettede i Forbindelse med Sygehuset en Plejeafdeling, hvor man tog mod kronisk syge. Udvider man saa, hvad der for Resten ligger lige for, Sygekasselovens Bestemmelser til ogsaa at omfatte kronisk syge, synes det mig, at dette Spørgsmaal vilde blive løst paa den mest

praktiske Maade og i hvert Fald ogsaa saa hurtigt, det kan ske.

Jeg tror ikke, det vilde nytte noget, om vi nu i den tilbageværende Del af Rigsdagssamlingen førte dette Lovforslag igennem. Jeg har nogen Tvivl, om det er rigtigt at give Statens Støtte til dette særlige Omraade af hele Sygeplejen; man kan ikke overse, hvor langt det vil række en Gang i Tiden, naar man vedtog denne Lov — dog tror jeg, det har mindre Betydning. Men jeg tror, vi gjorde rettest i ogsaa at faa dette Spørgsmaal taget op sammen med de øvrige, som ligge lige for til Behandling i den kommende Sommer. Den højtærede Indenrigsminister har jo udtalt tidligere ved Behandlingen af Sygekasseloven her i indeværende Rigsdagssamling, at han agter at forberede en Revision af Sygekasseloven ogsaa med Hensyn paa saadanne Omraader som dette, og dersom da den ærede Ordfører for Forslagsstillerne, som har arbejdet saa meget for denne Sag, kan opnaa, at man ogsaa underkaster den Del af Sygeplejevirkomheden en særlig Overvejelse i Sommer-tiden, saa tror jeg i Virkeligheden, han kan være vel tilfreds med det Resultat, han har faaet ud af sit Arbejde.

Jeg tror som sagt ikke, dette Lovforslag egner sig til Vedtagelse. Der er ogsaa andre Bestemmelser i det, der ere uklare, og som absolut maa undergaa en Forandring. Der er Bestemmelsen i § 5 om, at en Del af Udgifterne afholdes efter Reglen i Lov Nr. 43 af 31. Marts 1900 „om Foranstaltninger imod Udbredelse af smitsomme Sygdomme“, § 26, det vil sige § 26 i Epidemiloven. Men § 26 i Epidemiloven omtaler jo flere Maader, man kan udrede disse Bidrag paa, efter som Tilfældene nu ere. Det maatte dog være en af disse, de ærede Forslagsstillere have tænkt sig, og jeg tænker da nærmest, det er den første — men det er ikke udtrykt; ogsaa dette maa overvejes. Jeg peger kun her paa for at gøre opmærksom paa, at Loven nødvendigvis maa underkastes en Udvalgsbehandling, og en saadan vil jeg tillade mig at foreslaa, naar Forhandlingen her er færdig. Men jeg siger endnu en Gang den ærede Ordfører for Forslagsstillerne Tak, fordi han har draget denne Sag saa stærkt frem. Jeg tror, han har gjort Gavn dermed, og jeg tror, det vil resultere i, at man ogsaa tager dette Spørgsmaal, som Lovforslaget vedrører, op i de Overvejelser, som nu sikkert ville finde Sted i Sommertiden, og som forhaabentlig ville resultere i, at vi i den kommende Rigs-